

گزارش « سی و هفتمین » دورهمی قرآنی در مسجد سیدالشهداء صلوات الله علیه:

(از ساعت ۲۰،۴۵ تا ۲۱،۴۵ - شنبه: ۹ تیر ماه ۱۴۰۳)

« پرسش » این جلسه: ۱- « نکات مهم » این آیه کدامند؟

و يَوْمَ نَبْعَثُ فِي كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِنْ أَنْفُسِهِمْ وَ جِئْنَا بِكَ شَهِيدًا عَلَى هَؤُلَاءِ

و نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِكُلِّ شَيْءٍ وَ هُدًى وَ رَحْمَةً وَ بُشْرَى لِلْمُسْلِمِينَ (نحل/۸۹)

«و (یاد کن) روزی را که از هر امتی شهادی بر آنها از خودشان برانگیزیم و تو را بر آنها گواه آوریم و بر تو این کتاب را نازل کردیم که روشنگر هر چیز است و عامل هدایت و رحمت و بشارت برای مسلمین است.»

نکته اول: کلمه « شاهد » با « شهید » فرق دارد: « إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَ مُبَشِّرًا وَ نَذِيرًا (فتح/۸) (احزاب/۴۵) إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَاهِدًا عَلَيْكُمْ ... (مزل/۱۵) شاهد: « بر امور مردم »، « إِحاطة علمی » دارد.

نکته دوم: « شهید » (شهداء) یعنی: « نمونه و محک و معیار » که برای « اِتمام حجت » و جلوگیری از « بهانه جوئی » افراد « تنبل و غافل » است زیرا افراد هر گروه با او « سنجیده » می شوند: وَ كَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ « أُمَّةً وَسَطًا » لَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَ يَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا ... (بقره/۱۴۳)

(مثل دانش آموزان « هر کلاس » و « هر مقطع » که با « نمونه » کلاس و مقطع « خودشان » سنجیده و ارزیابی می شوند.)
نکته سوم: « شاهد، شهادت » می دهد: ... وَ شَهِدَ شَاهِدٌ مِنْ أَهْلِهَا إِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَ هُوَ مِنَ الْكَاذِبِينَ (یوسف/۲۶) اما « شهید » با « نحوه زندگیش » می گوید: خوب بودن « ثدنی » است.

نکته چهارم: در قیامت هر قومی با « رهبرش » فراخوانده می شود: يَوْمَ نَدْعُوا كُلَّ أُنَاسٍ بِإِمَامِهِمْ (إسراء/۷۱) اما چون « شرائط » مردم یکسان نیست، افراد هر گروه با « نمونه ای از خودشان » ارزیابی می شوند.

نکته پنجم: عبارت « يَوْمَ نَبْعَثُ » به افراد تنبل و بهانه جو « هشدار » می دهد که در « دادگاه قیامت » هیچ « بهانه ای » ندارند زیرا « نمونه هر گروه » اثبات می کند که آنها هم می توانستند خوب باشند.

نکته ششم: « افراد نمونه هر گروه » از مردم با « نبی اکرم » صلی الله علیه و آله « ارزیابی » می شوند.

نکته هفتم: « قرآن، کتاب » است یعنی « تعالیم و احکام » آن برای همه و همیشه « ثابت » است.

نکته هشتم: « قرآن »، « مبنا و معنا و حکم هر چیزی » را « روشن » می کند. البته برای مردم عادی با « ظاهر آیات »، برای خواص با « اشارات »، برای اولیاء با « لطائف » و برای انبیا، با « حقایق ».

نکته نهم: « امام رضا » صلوات الله علیه در مناظره ای فرمودند: از « معجزات » پیامبر اسلام آنست که یتیمی فقیر و چوپانی تعلیم ندیده، کتابی « تبیان کل شی » دارد که همه اخبار گذشته و آینده در آنست.

نکته دهم: « تبیان بودن قرآن » گاه « صریح » و گاه با « واسطه » است. مثل: ما آتاکم الرسول فخذوه وَ ما نهاکم عنه فانهوا. (حشر/۷) لَتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ. (نحل/۴۴) (از هر امر و نهی رسول، اطاعت کنید.)

نکته یازدهم: « هدایت و رحمت و بشارت قرآن »، فقط برای آنهایی است که « تسلیم » آن باشند.

نکته دوازدهم: متأسفانه اکثر مسلمانان همه قرآن را قبول ندارند: نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَ نَكْفُرُ بِبَعْضٍ (نساء/۱۵۰)